

ZIMNÍ KEMP JASNÁ JEDNIČKA

Zdá se to sice jako obehnaná písnička, když pořád vychvalují naše kempy, ale ono to prostě takhle je. Pokud by jsme měli hledat jediné negativum, pak jen to, že se nezúčastňují těchto akcí všichni, kteří by chtěli být někdy dobří. Dle mého názoru nejde pouze o utužení kolektivu, ale především o to, že se na našem kempu ti, kteří chtějí, naučí podstatně více než na reprezentačních soustředěních kde se „mlátí pouze prázdná sláma“, točí se stále stejné praktiky, které mají sice rádobý punc světovosti, ale skutečnost za realitou pokulhává. Ale to je tak nějak každého věc. Přes 40 borců vytvořilo super kolektiv, pěkné ubytování, hodně dobrá kuchyně a hlavně „předplacené“ doslova jarní počasí, jehož zásluhou jsme si užili dostatečně čerstvého

termínátor Hanka 53/min. Proběhl i tradiční test názvosloví a jako vždy..Nic moc. Ve skupině A dal všem doslova „na frak“ Kuba Minář a v B Marek Kučera. Tradičně došlo i na zkoušky a na 8.Kyu úspěš-

ně složil Štěpán Kunc, 6.Kyu bez problémů zvládl Pepa Kundrt 5.Kyu zvládla Kristýna Čermáková, 4.Kyu Nikolka Černá, Kačka Slezáková, Veronika Rešová, Luc-

vzduchu a pěknou tělocvičnu jsme využívali pouze na ranní nácvik technik, tai-chi, nebo posilovačku. Mimo každodenního dopoledního a odpoledního tréninku kata, kumite a sebeobrany, probíhala každý večer výuka nových kata. Při nabitém programu se nedaly stihnout soutěže jako v létě, po výuce kanásledovalo ještě video i tak se podařil vtěsnat „superklickař“, ve kterém to v mladší kategorii doslova „nandaly“ slečny klukům. Slečnám tedy vévodila Barborka Šťastná 51za min., druhá Veronika Rešová 47, Slezáková Kačka 40, Čermáková Kristýna 38, Sibřínová Terežka a Černá Nikča 34 a ještě Paterová Lucka 33 atd. U kluků zachraňoval čest Honzík Strhan 40/min. ještě se trošku pochlapil Vojta Andrš 32 a pak již to bylo slaboučké, Marek Kučera a Kundrt Pepa 29, Ondra Čermák 24, Filip Kříž 21 atd. V mužích kraloval Luboš Janoušek 59/min. Rostfa Oplť 52, Honza Slezák 52 atd. V ženách jako vždy

ka Paterová a na 1.Kyu Barborka Šťastná Program byl opravdu nabitý a tak čas utíkal rychleji, než by si všichni přítomní přáli. Vždy je skvělé, že za ten týden udělme me práce víc, jak za několik měsíců a tak dále už jen záleží na každém, zdali bude pokračovat v nasazené laťce v tom co se naučil, nebo zopakoval na kempu, bude opakovat i ve svém volném času. Tak zase jedna super akce karate za námi a nezbývá než se těšit na další výjezdy a hlavně letní kemp, který proběhne pod Bláníkem a určitě si ho užijeme.

Nejdůležitější body:

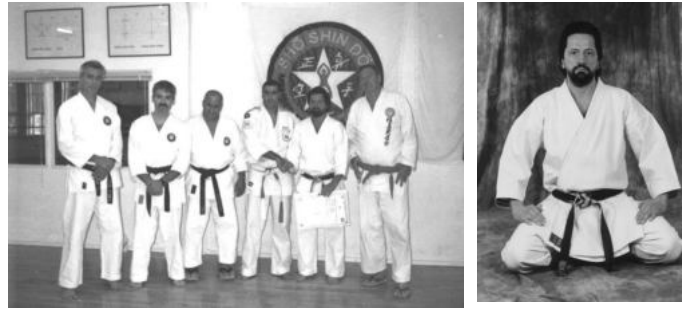
- ◆ Začíná smutné období pro rodiče našich členů a sice oddílové příspěvky. Do 15.4.2019 nejpozději!
- ◆ Nejpozději do 20.4.2019 je třeba uhradit zálohu nebo celou částku za letní kemp našeho klubu.
- ◆ Pokud se hlásíte na soutěž, vždy vám odpovím na email. Pokud ne, je třeba přihlášku opakovat. Na tréninku NIC neřešte. I když vám cokoliv slíbím, nebo potvrdím, je to bez záruky! Hlavu mám naštelovanou na trénink! :-)

Uvnitř tohoto vydání:

<i>Novodobé dějiny na pokračování...</i>	2
<i>Seminář pro ty, co mají karate rádi...</i>	2
<i>Jací budeme...</i>	3
<i>Soutěž-nesoutěž...</i>	3
<i>Seminář rozhodčích...</i>	3
<i>Moje cesta karate...</i>	4

NOVODOBÉ DĚJINY KESL RYU NA POKRAČOVÁNÍ ...2001...

LIVEN CUP - KAREL KESL 5.Dan - LIVEN CAMP-Neuplynul ani celý týden od návratu z opět skvělého soustředění ve slunné Itálii a minivýprava ve složení K.Kesl, H.Vocelová, R.Kotěra, M.Laláková,J.Pilmann J.Tesárek a A.Kotěrová se vydala tisíc kilometrů do přímořského městečka Arhusu v Dánsku. Cíle této výpravy byly vysoké, alespoň s pohledu vedoucího výpravy, který si jel na rozdíl od závodníků, kteří jeli na mezinárodní turnaj hájit co nejlépe české barvy, vybojovat vyšší mistrovský STV a sice 5.Dan.Po náročné cestě, která končila ubytováním v půl čtvrté ráno a ranním „zašachováním“ senseie, kvůli kterému málem soutěž pro naše závodníky odpadla, si naši borci počínali více jak úspěšně, jak už bývá pomalu zvykem. Nejdříve ve své kategorii zvítězila **Anežka KOTĚROVÁ**, hned za ní v kategorii dorostu zvítězila naprosto suverénně **Martina LALÁKOVÁ**. Zbýlá želízka v ohni si počínali neméně dobře a to v kategorii mužů a to i přes to, že jeden patří do žáků a jeden do dorostu. Zvítězil o pověstná prsa **Jakub TESÁREK** před **Jindrou PILMANNEM** a pohár pro třetí nejúspěšnější tým soutěže převzal kouč K. Kesl od Shihana Livena Raffiho 9.Dan. Že byl v těch nejlepších rukách a naprosto zaslouženě, potvrdil **Jindra PILMANN** který ještě vybojoval cenný bronz v kumite a i když Kuba Tesárek na medaili v kumite nedosáhl, prezentoval se přesto jako výborný bojovník. Díky svým úspěšným karatekům a jejich skvělých výkonů si připsal trenér velké plusové body k vlastní trenérské prezentaci, jako součást zkoušky na vyšší stv Dan. Samotný camp včetně zkoušky pod vedením Kenta Joea Bloominga 10.Dan, Shihana Raffiho Livena 9.Dan a Danny-

ho Hazana 7.Dan, byly pro všechny nesmírným přínosem, včetně pohledu na karate z jiného úhlu, tedy nejen po stránce sportovní, technické, ale i po stránce pochopení jiných bojových stylů karate jako Sho Shin Do, Saishio Ki Do a Krav Maga, jako bojová umění pro reálný boj, vycházející z karate, juda apod. Určité naše zděšení zavládlo po prvním tréninku, který trval čtyři a půl hodiny a pokud přítomní karatekové tajně doufali, že si mistři protáhli tréninkovou jednotku výjimečně, měli smůlu. Všechny tréninky byly minimálně tři a půl hodiny. I přes systematickou dlouhodobou přípravu se u zkušeného Senseie dostavovala určitá únava materiálu a tak úleva a spokojenost přišla poslední den **26.6.2001 udělením mistrovského STV 5.DAN po 21 letech putováním v karate**. Skvělé bylo, že STV Dan udělila legenda bojových umění Joe Blooming 10.Dan a Raffi Liven 9.Dan a úžasné bylo setkání s shihanem D. Hazanem, který zde obdržel 7.Dan.

NEJLEPŠÍ KARATEKA SK 2001

1/ Pilmann Jindřich	1560 b.	1/ Laláková Martina	990 b.
2/ Tesárek Jakub	1010 b.	2/ Měšťáková Míša	890 b.
3/ Hendrych Michal	670 b.	3/ Kotěrová Anežka	480 b.
4/ Černý Martin	450 b.	4-5 Janovská Šárka	430 b.
5/ Vašíček Petr	320 b.	4-5 Jelínková Veronika	430 b.
6-7 Dovolil Václav	240 b.	6/ Sedláčková Petra	380 b.

Kdo je slepý? Ten, kdo nevidí svět jiných. Kdo je němý? Ten, kdo neumí povědět nic příjemného okolí. Kdo je chudý? Ten, kdo má příliš mnoho tužeb. Kdo je šťastný? Ten, kdo je šťastný s ostatními. (Náčelní Oglalů Rudý Oblak)

SEMINÁŘ KARATE POUZE PRO TY, KTEŘÍ MAJÍ KARATE RÁDI

Leden je většinou taková „okurková sezóna“, není moc soutěží, tedy pro karatisty takové přípravné období. V tomto období je třeba sbírat hlavně informace jak se zdokonalovat pochopitelně i nabírat fyzickou kondici. Naše karate je momentálně v seniorských i dalších oficiálních kategoriích dost bídně a na vině je nejen špatná a nedostatečná práce v oddílech, ale i tréninkové metody. Proč tomu tak je? Většina trenérů si myslí, že jejich trenérská genialita je na vrcholu a není třeba se dále zdokonalovat, málo komunikují mezi sebou, málo si vyměňují trenérské poznatky, točí své okoukané trenérské metody stále dokola a schází jim po kora a vědomí, že ani tyto jejich metody nemusí být stále ty nejlepší. Příkladem toho je bohužel i slavná reprezentace, která se točí na místě bez představy a i když se tlačí do „první ligy“ karate, většina startů těchto našich „hvězd“ je spíš fiaskem než alespoň určitým úspěchem. Pokud bych měl zcela skromně mluvit o sobě, pokud dělám seminář, myslím že mám co říct i těm, kteří dnes jsou ti velcí trenéři, ale já stál u jejich začátku a vzestupu. Bohužel, většina trenérů i karatistů jsou dnes dle sebe na vrcholu a už nic vědět nebo změnit nepotřebují. Bohužel. Za těch letos 39 let jsem nejspíš viděl a zažil v karate vše, ale stále se učím. Moc mě potěšilo, když přijeli borci kyokushin z Hradce, kteří by mohli být příkladem výkonnosti, disciplínou i morálkou 99% našim „vel-

mistrům“, potěšila i přítomnost borců z Chebu, naopak nepotěšila neúčast pražských i ostatních trenérů a karatekú. Seminář byl ale pěkný díky výše jmenovaným, Kačce, Jáchymovi, Barborce, Ondrovi Čermákovi a T. Ženčuchovi, kteří si prostě přišli i v sobotu zacvičit karate. A proč nejste lepší? Chybí pokora, láska ke karate a cílevědomost.

JACÍ BUDEME A JAKOU BUDEME MÍT CENU, O TOM ROZHODUJEME DNES

Pomalíčku a někdy i rychleji než to stačíme zaregistrovat rosteme dospíváme, stárneme a začínáme vidět svět jinak. Někdy si myslíme, že jedině my ho vidíme správně, někdy si myslíme že by jsme všechno dělali jinak a lépe než naše okolí, máme někdy pocit že naše konání je stereotypní, bez fantazie a nějaké zázračné změny která by všední den proměnila na pohádku a nebo dobrodružný příběh. Život není ani stereotypní, ani šedivý a každý jednotlivec je strůjcem toho, nejen jak bude svět kolem něj vypadat, ale i jakou roli v něm bude hrát. Dnes je pro většinu z vás doba, kdy je třeba si uvědomit, že sportovní cestu kterou jste si vybrali je určitou důležitou částí vaší životní cesty, která z vás dělá jiné lidi, cílevědomé, lišící se od vašich „nicedělajících vrstevníků“. Tvoříte v sobě základní rysy schopného člověka, který je schopen překonávat jakékoli překážky, překonávat únavu, problémy, stereotyp a je ochoten obětovat maximum nejen pro sebe, ale i pro své okolí, které mu připravuje podmínky a ukazuje správnou cestou jak jít stále kupředu a výš. Neuhýbejte z cesty na kterou jste se dali, protože pak již se naučíte uhýbat vždycky a ze všeho. Neomlouvejte sami

sebe z poklesu tréninkové morálky či z nepřítomnosti na tréninku z důvodu vaší představy o zranění, nemoci, nutnosti se učit apod. Vy sami jste zodpovědní za to, jak se vám dále povede a jestli si udržíte úctu vašich vrstevníků, rodičů, soupeřů i trenéra. Zatím vám bylo hodně dáváno, zkuste se učit také vracet. A tak zkuste nevnímat co jste mohli udělat a neudělali, co jste mohli dokázat a nedokázali, co jste mohli být a nejste příliš pozdě. Být výjimečným může být každý z nás. Není to o tom co vlastníme, co si můžeme koupit a nebo co nám koupí rodiče. Je to těžší cesta, než cesta našich mnohdy zcestných vzorů, kteří se sice preferují hmotnými statky, ale při bedlivějším pozorování zjistíme, že jsou to prázdné nádoby v jejichž společnosti upadáme v žebráčku těch, kteří opravdu něco umí a dokázali, směrem dolů. Zastavte se na chvíli a zapřemýšlejte kým chcete být. Nikdy není pozdě stát se výjimečným. Ale čím dříve, tím lépe. Je to pouze v rukách každého z nás...

**Žáci kteréhokoliv umění,
obzvláště karate dó,
nesmí nikdy zapomenout
kultivovat svou
mysl a tělo.**

Gičín Funakoši

SOUTĚŽ-NESOUTĚŽ aneb CZECH OPEN ČAAOKK

Když se člověk dozví, že někdo pořádá soutěž v období, kdy všichni rozhodčí, kteří i okrajově něco v naší republice znamenají, mají sraz na celorepublikovém školení v Brně, dalo se předpokládat, že soutěž bude ze všech pohledů divoká, což se také potvrdilo. Hodnocení tragické, díky nerozhodčím občas bitka plná kontaktů, speciální počítání v kata, které nemá nic společného s WUKF a další nás utvrdilo, že takovéto soutěže NE! Hledíme však pozitivita a tak si naši borci mohli vyzkoušet „na ostro“, jak dalece pracují na své výkonnosti. Ani tady se ale žádné velké překvapení nekonalo stále stejné torzo našeho klubu se snaží alespoň trochu posouvat požadavky z tréninků, ostatní si stále libují v průměru. V první řadě nám chybí fyzická, ale to je stále stejná písnička. Pokud nezačneme myslet a chovat se jako sportovci, můžou se trenéři postavit na hlavu a stejně to nepomůže! Zase nemůžeme být nepřiměřeně pesimističtí a musíme být vděční za každý úspěch a z tohoto pohledu počet medailí uspokojivý i když si nějak moc zvykáme na druhá a třetí místa, což v dobách minulých nebylo. No necháme se překvapit na „normální“ soutěži. Zde nejlepší se dvěma zlatými

medailemi byla Nikola Jůzová kata ženy a OPEN. Další zlato a k tomu bronz v Open vybojovala v kata Veronika Jůzová a stejně tak kvalitním výkonem se prezentovala Verča Rešová, zlato v kata ve svojí kategorii 3. místo ve starší kategorii a ještě bronz v kumite. Poslední zlato vybojoval Mikuláš Pater v kata ml. žáků. Dvě stříbrné medaile vybojovala Barborka Šťastná v

kata a mohla medailově zazářit i v kumite, ale bohužel zranění jí zabránilo pokračovat po úspěšném prvním kole. Stříbřilo se v katech ještě u Pavly Šimonové, Tomáše Kouby, Zdenka Šimona, Matyáše Housky a své dvě medaile v kateg. 8-7. kyu přidala Charlota Seniv kata i kumite. Poslední bronzovou medaili přidal Timon Pater v kumite 8-7. kyu. Co říci na závěr. Z hlediska medailí dobré, z pohledu výkonnostního posunu za tím minimum až na dvě, tři výjimky. Nezbyvá než makat a pak porazíme i případnou nepřízeň rozhodčích.

SEMINÁŘ ROZHODČÍCH, ZMĚNA PRAVIDEL, NO A UVIDÍME

Předposlední březnový víkend proběhl seminář i zkoušky rozhodčích ČSKe. Pod vedením šéfa rozhodčích Itala Umberta Bedenda a kompletní komisi rozhodčích se drtily pravidla, praxe, orientace v jednotlivých stylech pro kata a po náročném sobotě přišly i nedělní zkoušky. Potěšitelné bylo, že se tohoto semináře z našeho klubu zúčastnil náčelník sk, Kačka Keslová a Jindra Pilmann. Zásadní změnou bude rozhodování kata na známky, komplikované a nelogické, ale co vymyslí světová velmoc, těžko kritizovat. Stále se při-

pomínala nutnost při rozhodování preferování správných postojů kata, od kterých se odvíjí i správná technika. Ale to všichni znají z našich tréninků. Pro mě, jako tradičního a dlouholetého karatisty je naprostá šilenost závodění, včetně MČR v kategoriích Agility, kumite balon, kihon Ido a ostatní debility, které jsou sice nezbytné pro začínající i pokročilé karateky na tréninku, ale závodit?! Když jsem ale zjistil, že je to dítě „italské“, hned bylo jasné, odkud vítr vane a Slováci to pochopitelně převzali též. No asi je dost peněz. Nicméně seminář byl užitečný a přínosný i pro další tréninkový posun, což by měli hlavně vnímat ti „reprezentanti“, aby i na mezinárodní úrovni občas zahřmělo. Synchronně probíhalo i soustředění reprezentace, ale to nechávám bez komentáře :-).

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

a neb druhá šance... pokračování ze zpr. 8/2018. Tuto akci mi jediné komplikovala skutečnost, že jsem si před soustředěním na turnaji zlomil dva prsty a tak hlavně zdolávání sjezdovek bylo komplikovanější. Jak již jsem minule předeslal, nejen že jsme demonstrovali pro okolí něco co, co snad ještě neviděli, ale i tmelení kolektivu s našimi nejlepšími skokany stálo za to. Konečně můj první velký turnaj mezi nejlepšími z

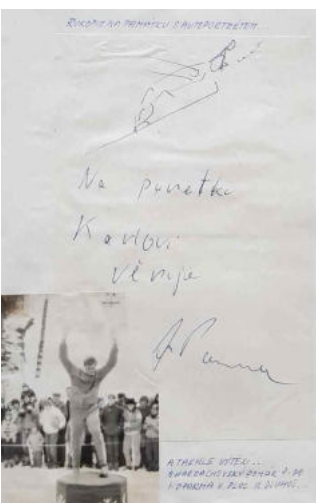

ČSSR i Slovenska, nositelů MVT a sice VC Českých Budějovic mi nadějí na výrazný úspěch moc nedává

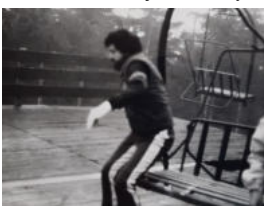
la, ale nakonec velký úspěch. 12. místo v kata a v kumite se dařilo než jsem narazil na mistra ČSSR Císára. Ale i zde porážka se ctí „pouze“ 0:3 na wazari a hlavně jsem přežil jeho pověstné smrtící kopy na záda, kterými mě i tak málem zlomil v půli. Zisk 360 bodů byl však základem k zisku I.VT. S jídelm roste chuť a já byl natěšený jak budu excelovat na poháru Osvození. Tak jsem pozval známé i celou rodinu. Ale... třetí kolo chvíle nepozornosti po jame, mawaši-geri soupeře a nos úplně na stranu Pokračovat patřilo tenkrát ke cti bojovníka, ale přes přítomného doktora „vlak nejel“ a tak soutěž skončila návštěvou Vinohradské nemocnice, kde dříve než došlo k rovnání a nasazení sádry, přítomný doktor který v neděli dopoledne nečekal plnou ordinaci se vyděšeně ptal kdo je první si viditelně si oddech, když přibližně dvacet osob odvětilo že jsou můj doprovod. Vedení letního soustředění je už automaticky svěřeno mě v rekreačním zařízení ve Staré Živošti a byl to opět jedním slovem skvělý zážitek pro všechny. Na konec jako vždy velká exhibice pro všechny přítomné i okolní rekreanty, lámaly se střešní tašky, ukázala se ta nejtvrďší sebeobrana prostě karatisté tehdejší doby, to bylo vždy kam se přijelo „něco“. Výraznou je i vzpomínka na „skvělou exhibici“ na pionýrském táboře v dnes už neexistujících Jaroslavicích. Při ukázce kumite jako vždy velmi přesvědčivý Petr Lejčko (bohužel už není mezi námi), vymrštil svoji nohu a při jeho váze nad 90. kg jsem si už nepamatoval nic. Večer u táboráku jsem vysvětloval všem, že mě nejvíc mrzí, že jsem nemohl ukázat přerážecí techniku. Jaké bylo moje překvapení, když všichni shodně potvrdili, že jsem všechno zpřerážel a bylo to pěkné. Po té jsem se už nebránil

návštěvě nemocnice. Ale vše dobré a cesta karate pokračovala dále. Úspěšně se zvládly zkoušky na 1. kyu ale rozhodně to nebylo jednoduché po všech stránkách. Zkušební komisař Sugy, byl jednak vždy precizní, zkoušky trvaly minimálně hodinu a musel jsem jet několikrát

Jion, kterou jsem se sice naučil od J. Pechana (i ten bohužel již není mezi námi), ale nebyla tak jak si jí představoval Sugy a tak bylo třeba jí předělat v průběhu zkoušek dohromady tak, aby splňovala požadavky ZK. Na závěr ještě malý šok. Sugy, byl sice již v naší republice léta, ale

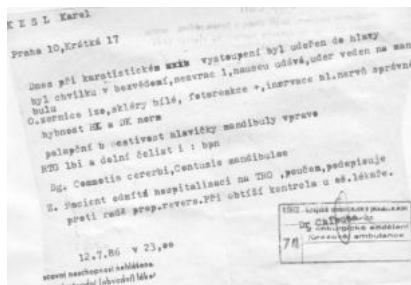

pořád ještě pletl některé výrazy. Když jsem s Honzou Plačkem zakončil zkouškové martyrium, otočil se a řekl: „Všechno špatně“. Byli jsme jak opaření. Pak k nám vykročil se slovy gratuluju a když viděl naše vyděšené pohledy v klidu povídá: „Nebo se říká dobře?“ Po otřesu mozku jsem mohl na kumite

delší dobu zapomenout, ale na první soutěži skoro po půl roce jsem našel znovu psychickou jistotu a vyhráli jsme turnaj družstev ve složení já Starý a Vaňa. Mě se podařilo vyhrát vše a tak jsem i konečně získal 1. výk. třídu. Konečně jsem se dočkal i své první mezinárodní soutěže a sice „O hornický kahan“ v Zagliebiance v Polsku. Ta patřila k mým úplně nejkrásnějším zážitkům v karate. Úžasné přivítání, slavnostní nástup tup, vlajky, hymny, tři tisíce diváků, ale hlavně pohled na československou vlajku a pocit reprezentace svého státu. Já nestartoval v kumite, to bylo už pro ty úplně nejlepší. Jako rozhodčí jsem ale získal určitou oblibenost a když jsem nastupoval na kata, měl jsem potlesk jako kdyby nastupoval mistr světa. A čím se dala tehdy získat u diváků oblibenost? Jednak skutečnost, že jako rozhodčí jsem i závodil, se tehdy velmi cenila a jednak každý z nás byl trochu exhibicionista. Kumite se rozhodlo emočně, skákal se mezi závodníky, kteří se dostali do klinče a já jsem si vysloužil své plus když se začali prát reálně těžké váhy z Maďarska a Polska a mě se podařilo strhnout o hlavu většího Maďara na

zem a uklidnit situaci. V prvním kole jsem se mezi samými černými pásy katou Jion pohyboval na životní třetí pozici, druhé kolo jsem pravděpodobně neunesl případný vesmírný úspěch a na konec sedmé místo. Útěchou bylo vítězství našich borců v kumite a Petera Krcha v kata. Hodně náročná byla závěrečná recepce, kdy si udělali legraci naši borci a nakukali všem přítomným že se jmenuji Andřej, což je v Polsku jako u nás Pepa a slaví se hodně vehementně a dlouho. Marně jsem polským kamarádům vysvětloval že se jmenuji jinak. Jako Andřej jsem si musel se všemi potukat a bylo to nesmírně náročné a druhý den po ránu jsem

věřil že jsem Andřej. Nádherná akce a skvělí polští kolegové. Rok 1986 končí. Popodařilo se skoro vše. Trenér 3. třídy, rozhodčí 3. třídy, nositel 1. kyu a 1. VT. Opět obdrženy titul nejlepšího trenéra, ale ještě větší radost je postavení kumite týmu z mých borců a sice Jirky Kmocha, R. Vrány, J. Jančaříka

V. Mráčka a J. Kadouna (dnes velká šajba URNA), kteří první přátelské utkání s nadupaným Jižním městem vyhráli. Přebor Prahy tohoto roku má pro mě ale určitou výjimečnost. Je nutné oficiálně ukončit závodní kumite, ne že bych se necítil, ale je tady otázka funkce trenéra, nositele 1. kyu ale hlavně věk 32 let a z pedagogického hlediska je třeba si uvědomit že není dobré riskovat eventuelní porážky s nižšími stv, protože v kumite se věk zastavit nedá. **Pokračování příště...**